

Imperialista Sportthradó

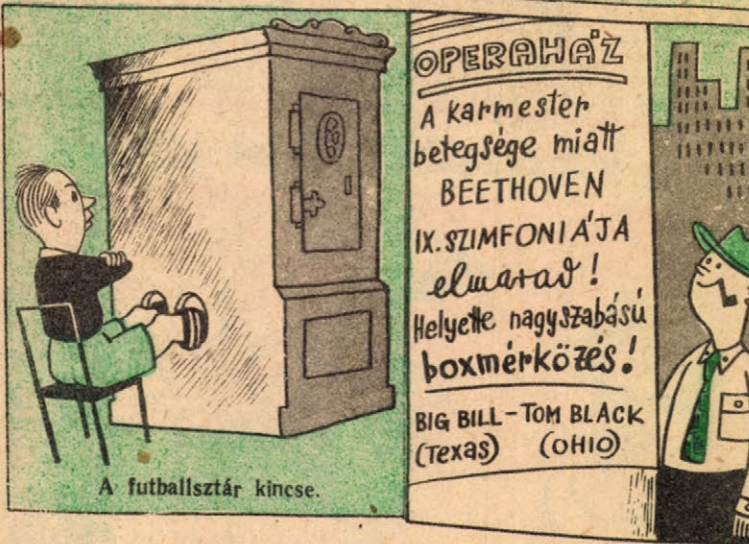
Sajnálom, de a pénztártól való távozás után reklamációkat nem veszünk figyelembe!

Ezzel szoktatom a kapust arra, hogy elkapja a labdát!

Rögbimérkőzés után.

A futballisták kincse.

Minden amerikai sportmérkőzés győztese.

Az amerikai nép legnehezebb sportteljesítménye.

LIPTÁKNÉ

és a méltóságos asszony

Lipták néni hajnalban, mielőtt munkába indult volna, megivott egy pohár tejet, azután a szomszéd-asszonytól kapott egy maroknyi szilvát, amit az úton elszemelgetett. Már a lépcsőn érezte, hogy valami nincs rendjén. Úgy fortyogott a hasa, mint az üst a fővő fehérneművel a tűz fölött. Egy darabig csak ellenállt a kegyetlen görcsöknek, de később úgy érezte, nem bírja tovább. Lezsápra a kistikkelt hálóinget, amit éppen mosni kezdett és rohant fel az emeletre, ahogy öreg lábái bírták. Kettőt csöngetett. Egy csengetés tudniillik a társbérletiek szol.

Lipták néni kínosan feszeng. Az ajtó tejüveg ablaka mögött feltűnik a méltóságos asszony fekete árnyéka. Ici-pici rés nyílik az ajtón, közből ott feszül a biztosító-láncocská.

— Ki az? — sipít a „méltósága” cérnavékony hangja.
— En vagyok... Liptákné...
— Kicsoda? Liptákné? Hát maga miért nem mos?
— En... Nekem... Engedjen már be, méltóságos asszony... Baj van...

A méltóságos asszony végzetes lassúsággal babrál a láncal. Azután Lipták néni lihegő izgalommal dadogja el, hogy miért is jött ő fel tulajdonképpen munkaidő alatt. Es hát ott lenn nincs W. C., azért sietett fel a harmadik emeletre. De most már nagyon sürgős a dolog, — teszi hozzá bocsánatkérően...

Az öreg méltóságos eléinte szorakozottan csörgeti a fehér csipke-szabóra csüngő acélszürke gyöngy-sort, azután, mikor megérti, hogy miről is van szó, elsápad, majd vérvörös lesz.

— Hát mit képzelsz maga, Liptákné? — hörgi elfulladásra is iszonytatva. — Mi az én házam, nyilvános... izé...? Az ilyesmit intézze el otthon...

Liptákné is elsápad, de nem a felháborodástól. Szörnyű kínban van, úgy érzi, nem bírja tovább és dadogva kéri a bocsánatot. De a méltóságos asszony mereven visszautasítja. Nem és nem... Hogy képzeli ilyesmit ez a mosónő, elvégre arra a bizonyos ülőkére, ahová ő szokta helyezni legméltóságosabb fenekét, holmi proletárok ne számítsanak, még ha százszor is megfordult a világ sora...

De végeredményben a méltóságos asszonynak szíve is van. Talán már az ő életében is előfordult, hogy teje szilvát evett. Ezért tartózkodóan azt tanácsolja Lipták néninek, keresse fel a társbérletit és kérje meg, hogy e halaszthatatlan és sürgős célra engedje át a saját „társbérletit” W. C.-jét.

Lipták néni már nem is vitakozik. Utolsó, maradék erejét összeszedve vánszorog az ajtó elé és megvárja, amíg eltűnik a méltóságos árnyék. Ekkor ismét csönget, de csak egyet, majd erejét veszítve nekidől a falnak. Végre-valahára nyílik az ajtó. Pirosarcú, pettyesfejű-kendős asszonyka áll a küszöbön, könyékig feltűrt ruhájjakkal. Mosolyogva köszön a roskadozó mosónőnek:

— No, mi ujság, Lipták néni? Eltévesztette a házszámot? Kétszer nyomja meg, az szól oda, ni... — int állával a lakás felé.

— Jaj, lelke, nem arról van szó... Hanem mutassa meg, merre van a W. C., mert a méltóságos asszony nem engedi meg, hogy... Azt mondja, hogy... Jaj, de már ne faggasson annyit... — furakodik beljebb Lipták néni, a szoknyája hátsó felét tapogatva.

— Mit? képed el a menyecske. — Mit nem enged meg a méltóságos asszony?... Hogy az a... Hát nem, Lipták néni, higgye el, én jószívvel engedném a magunkéra, de most aztán azért sem... A keservit a méltóságának!... De hát kicsoda asszony maga, ha még arra sem futja az erejéből, hogy az asztalra csapjon ilyen esetben... Nyomja csak meg még egyszer azt a csengetőt!

Es Lipták néni féltékeny nyomogatója a csengetőt. A hang vészjelként zúg a méltóságos asszony érzékeny füleiben.

Megint suhog a selyemruha, villan a gyöngy-sor és a lorgnyonon keresztül gyűlöletteljes pillantás röpül a két munkásasszony felé.

— No, már megint maga az, Liptákné... Hát fel akarja forgatni ma az egész házat? Mit képzelsz maga? — sziszegi a méltósága.

— Kérem, méltóságos asszony, ha istent ismer...
— Pfiuj, még ilyesmibe is belekeveri az istent... Hát még mindig nem végezte el a dolgát?

— De nem ám... — vág közbe a társbérlet csipőretett kézzel. — Majd a maga W. C.-jén, „méltóságos asszony”!

— Ah, micsoda hang ez... No, jöjjön, Liptákné, itt az ajtó, — ful-

doklik a méltóságos asszony. — De utána azonnal hozzon fel lúgot és alaposan sikálja le az ülőket. Ugy-e, megérti. Liptákné?

Es Liptákné, csodák-csodája, ebben a pillanatban mindent megért. Ő, aki az imént még a boldogságtól támolmogva igyekezett a méltóságos W. C. felé, most megáll, kihúzza magát, szembefordul a „munkaadóval” és végignézi rajta:

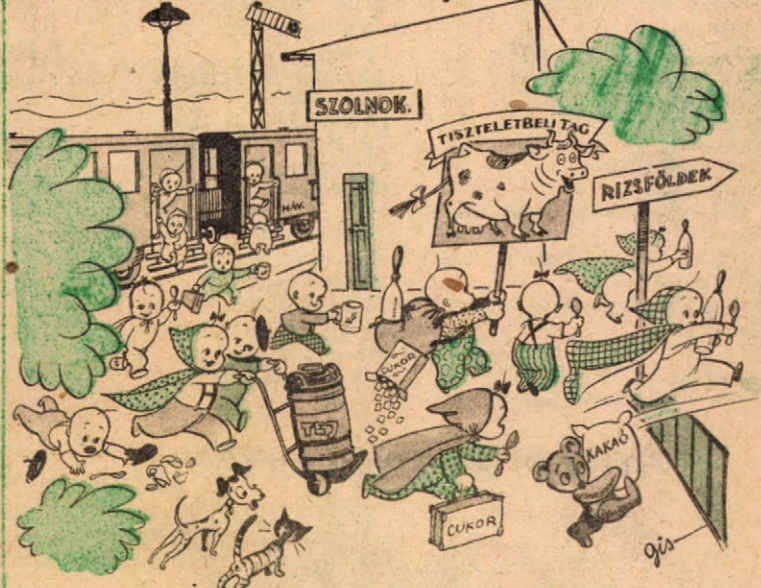
— Hát, nem... Inkább... inkább... hazamegyek, de a maga W. C.-jét nem használom. Megértette? Es ezentúl mossa maga a szennyesét... Hogy még sikáljam le magam után? Hát mi vagyok én? Azt hiszi, maga külön, vén majom?... Maga talán enni szokott abból a csészeből?

A méltóságos asszony hátrátanorodik, de azután összeszedi magát és az ébenfa-pálccával mereven az ajtóra mutat... Igaz, hogy közben az jár az eszébe, hogy hát most ki is fogja kimosni azt a töméntelen sok szennyest...

A társbérlet pedig karonfogja Lipták néni, aki néhány perc múlva már eszi, hogy a mennyország kapuja nemcsak a halál után tárul ki a teje szilvát evő szegényember előtt, akármit is prédikálnak a papok...

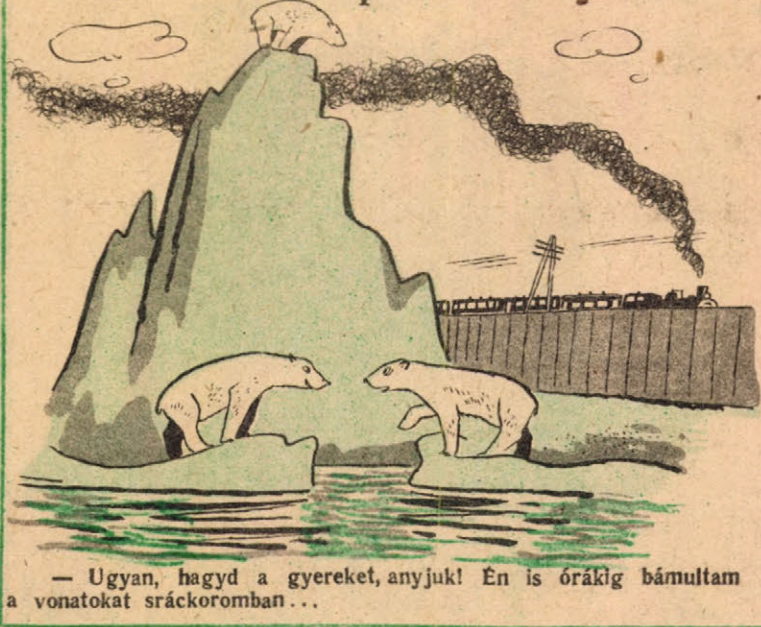
Gyáros Lászlóné

Rizsaratási verseny Szolnokon

A legijjjabbak nagyon szeretik a tejzérzst.

Jegesmedvék a pesti Állatkertben

— Ugyan, hagyj a gyereket, anyjuk! En is órákig bámultam a vonatokat sráckoromban...

Munka után édes a pihenés

—K—